

Resumé og kommentarer til høringsvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om ferie (Erstatningsferie for sygdom under ferie m.v.)

1. Indledning

Udkast til forslag til lov om ændring af lov om ferie og lov om et indkomstregister (Erstatningsferie for sygdom under ferie, samtidighedsferie for særlige grupper og indberetning til indkomstregisteret m.v.) blev sendt i høring til organisationer m.v., jf. bilag 1, mandag den 30. januar 2012 med frist til onsdag den 15. februar 2012.

Fra de organisationer m.v., lovforslaget er sendt i høring til, er der modtaget høringsvar fra Akademikernes Centralorganisation (AC), Arbejdsmarkedets Feriefond (AFF), Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Danske Regioner, Danske Universiteter, FerieKonto, Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA), Frie Funktionærer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Ingeniørforeningen (IDA), Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte (KTO), Kommunernes Landsforening (KL), Kristelig Arbejdsgiverforening (KA), Kristelig Fagbevægelse (Krifa), Landsorganisationen i Danmark (LO), Ledernes Hovedorganisation (Lederne), Lægeforeningen, Lønmodtagernes Garantifond (LG), Parasollen, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger (SALA).

Der er derudover modtaget høringsvar fra: Aalborg Universitet, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Danske Advokater, Københavns Universitet (KU) og Syddansk Universitet.

De modtagne høringsvar vedlægges.

Høringsvarene har givet anledning til præcisering i bemærkningerne til lovforslaget om, at lønmodtageren kan vælge at holde resten af den planlagte ferie i forlængelse af sin raskmelding. Endvidere er det præciseret, at arbejdsgiveren kan undlade at stille krav om lægedokumentation for ret til erstatningsferie, da arbejdsgiveren altid kan stille lønmodtageren bedre, end loven foreskriver.

Bemærkningerne har derudover ikke umiddelbart givet anledning til ændringer i lovforslaget.

Nedenfor gennemgås de indkomne høringsvar opdelt på hovedtemaer med angivelse af hovedsynspunkter med et kort referat af høringsvarene og kommentarer hertil. Høringsvarene er opdelt med lønmodtagersiden først, dernæst arbejdsgiversiden og til sidst øvrige høringsparter. Alle i alfabetisk rækkefølge.

2. Overordnede bemærkninger

AC tilkendegiver tilfredshed med, at der nu endelig kommer en lovgivningsmæssig afklaring på området for erstatningsferie for sygdom opstået under ferie.

AC bemærker, at når det nu anerkendes, at ferieloven er i strid med praksis fra EU-retten, bør der også i forbindelse med lovændringen tages hånd om de lønmodtagere, der eventuelt har fået deres ferierettigheder krænket bagud i tid. AC foreslår derfor, at der i ferieloven skabes hjemmel til, at lønmodtagere, der allerede har været afskåret fra at holde 4 ugers betalt årlig ferie på grund af sygdom opstået under ferie, kan få en erstatning herfor.

AC tilslutter sig, at der indføres mulighed for, at der kan aftales samtidighedsferie for personer omfattet af forskerskatteordningen.

AFF bemærker, at ændringen vil berøre feriefondens fremtidige indtægtsgrundlag væsentligt.

CFU er tilfredse med, at ferieloven nu bringes i overensstemmelse med arbejdstidsdirektivet for så vidt angår ret til erstatningsferie for sygdom, der opstår efter feriens begyndelse.

Frie Funktionærer anfører, at forslaget om ret til erstatningsferie for sygdom under ferien skal gennemføres for at bringe ferieloven i overensstemmelse med EU's arbejdstidsdirektiv.

FTF er tilfreds med, at lovforslaget om erstatningsferie fremsættes nu, men undrer sig over, at lovforslaget ikke er fremsat tidligere, da Implementeringsudvalget allerede i september 2010 afgav indstilling om en lovændring. FTF mener, at loven til lige bør sikre de lønmodtagere, der har fået krænket deres rettigheder på grund af den for sene implementering.

IDA ser positivt på, at regeringen hurtigt på baggrund af EU-Domstolens praksis omkring erstatningsferie vil ændre ferielovens bestemmelser om sygdom under ferie.

IDA bemærker endvidere, at foreningen ser positivt på, at alle arbejdsgivere efter forslaget skal indberette feriegodtgørelse centralt, således at den enkelte lønmodtager får et samlet opdateret billede over optjente og afholdte feriedage, uanset om feriepengene er hos FerieKonto, en arbejdsgiver eller en feriekortadministrator.

KTO tilkendegiver, at det er positivt, at der nu tages de længe ventede lovgivningsmæssige skridt til at få bragt ferieloven i overensstemmelse med EU-retten, således at lønmodtagere, der rammes af sygdom under ferie, gives ret til erstatningsferie. KTO finder dog, at lovforslaget på nogle punkter ikke er tilstrækkeligt præcist, hvilket skaber uklarhed om lønmodtagerens retsstilling i relation til retten til erstatningsferie.

LO udtrykker stor tilfredshed med, at regeringen fremsætter lovforslag om, at lønmodtageren endelig sikres retten til erstatningsferie, hvis de skulle blive syge under deres ferie, efter ferien er påbegyndt.

DA er uenig med regeringen i, at der skal ske ændringer i den danske ferielov om erstatningsferie ved sygemeldinger, der afgives i ferien, på grundlag af afgørelsen i C-277/08. DA kan dog støtte den lovmodel, som regeringen foreslår.

DA støtter forslaget om samtidighedsferie for privat hushjælp og personer omfattet af forskerskatteordningen. Forslaget virker for tiltrækning af attraktiv arbejdskraft i Danmark.

FA tilslutter sig, at lønmodtagere på baggrund af EU-domstolens praksis får ret til erstatningsferie, hvis de bliver syge efter feriens begyndelse.

KA opfordrer regeringen til at udsætte behandlingen af forslaget om ret til erstatningsferie for sygdom opstået under ferien og gå i dialog med EU-Kommissionen og Europa-Parlamentet med henblik på at få vedtaget en ændring eller præcisering af arbejdstidsdirektivet, der sikrer, at den nugældende danske retstilstand kan opretholdes.

Kommentar:

I 2009 traf EU-Domstolen afgørelse i sagen C-277/08 (Pereda). Efter domstolens afgørelse er det i strid med art. 7, stk. 1 i arbejdstidsdirektivet, at en lønmodtager, der er sygemeldt under en fastsat ferie, ikke har ret til efter raskmelding at afholde sin årlige ferie på et andet tidspunkt end oprindeligt fastsat. De mulige konsekvenser af dommen har været behandlet af Implementeringsudvalget under Beskæftigelsesministeriet med deltagelse af arbejdsmarkedets parter.

Der fremsættes nu lovforslag, således at den danske ferielov er i overensstemmelse med EU-retten. Som udgangspunkt stilles krav om, at lønmodtageren skal fremlægge lægelig dokumentation for at få ret til erstatningsferie. Arbejdsgiveren kan dog altid stille lønmodtageren bedre og undlade at kræve lægeerklæring, hvis ikke der findes at være behov herfor.

3. Sygdom opstået under ferie

Ret til erstatningsferie efter 5 sygedage i ferien

AC mener, at det er uforeneligt med forholdene på det danske arbejdsmarked, hvor der siden 1979 har været ret til 5 ugers betalt ferie i henhold til ferieloven, at lønmodtageren selv skal bære risikoen for sygdom under ferien ud over de 4 ugers ferie, som er beskyttet efter arbejdstidsdirektivet. AC undrer sig over, at hensynet til at sikre den ferieret, der er forudsat i den danske ferielov, ikke vejer tungere end det hensyn, der begrundes indførelsen af begrænsninger i retten til erstatningsferie, som ifølge bemærkningerne er at inddæmme de økonomiske konsekvenser af lovforslaget. AC forudser desuden betydelige vanskeligheder med at administrere ordningen.

AC foreslår, at lønmodtagerne får ret til fuld erstatningsferie ved sygdom under ferie.

CFU kan ikke støtte forslaget om, at der ikke er ret til erstatningsferie for de første 5 sygedage. Det er CFU's opfattelse, at da alle 5 ugers ferie efter ferieloven har et rekreativt formål, bør al sygdom kunne påberåbes som en feriehindring, uanset om sygdommen opstår straks ved feriens begyndelse eller umiddelbart efter, og uanset den planlagte feries længde.

CFU anser det endvidere for uacceptabelt at indføre en regel om, at lønmodtagere, der har optjent mindre end 25 dages ferie, opnår ret til erstatningsferie forholdsmæssigt. Da arbejdstidsdirektivet giver lønmodtageren ret til 4 ugers ferie, vil CFU stille spørgsmålstegn ved, om den foreslåede ordning er i overensstemmelse med EU-retten.

FTF stiller sig særdeles kritisk overfor indførelsen af karensdage i forbindelse med sygdom under ferie. Der er henvist til, at arbejdstidsdirektivet er en minimumsregel, der kræver indførelse af mindst 4 ugers betalt ferie. Det danske arbejdsmarked har imidlertid siden 1979 været afstemt efter, at lønmodtageren har 5 ugers ferie under hensyntagen til arbejdstempo og produktivitet på det danske arbejdsmarked.

En regel om karensdage vil efter FTF's opfattelse være administrativ besværlig at håndtere – særligt i tilfælde af jobskifte.

FTF undrer sig over, at de oprindelige intentioner bag ferieloven og hensynet til lønmodtagerens restitution tilsidesættes ved lovforslaget af et svagt funderet hensyn til en inddæmning af de økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

IDA mener ikke, at den foreslåede regel om forholdsmæssighed er i overensstemmelse med EU-direktivets art. 7, stk. 1, der giver alle lønmodtagere ret til en årlig betalt ferie af mindst fire ugers varighed. Det er IDA's opfattelse, at en lønmodtager, der har optjent ret til 20 feriedage eller mindre, i tilfælde af sygdom under ferien må være berettiget til at få alle feriedage erstattet, da direktivet netop giver ret til mindst 20 feriedage pr. ferieår.

IDA opfordrer til, at det overvejes at give alle lønmodtagere, der bliver syge under ferien, ret til at holde erstatningsferie, uanset om der er optjent ret til betalt ferie, idet alle lønmodtagere efter ferielovens § 8 har ret til at holde 25 feriedage pr. ferieår.

KTO stiller sig undrende over for, at det alene er økonomiske hensyn, der ligger til grund for, at lønmodtageren ikke gives ret til erstatningsferie for det samlede antal feriedage, som lønmodtageren har optjent ret til i henhold til ferieloven.

Det er endvidere KTO's opfattelse, at det forekommer uholdbart, at lønmodtageren anses for at holde ferie i det antal dage, der ikke er erstatningsferie for, på trods af at lønmodtageren rent faktisk er syg disse dage.

Krifa foreslår, at retten til erstatningsferie ved ferie under sygdom skal være fra første sygedag under ferie.

Krifa bemærker, at arbejdstidsdirektivet giver en lønmodtager ret til 4 ugers betalt ferie om året, og at det danske arbejdsmarked er skruet sådan sammen, at en lønmodtager optjener 5 ugers ferie pr. år. Krifa mener, at der ikke er noget til hinder for, at EU-dommen ved implementeringen ikke tilpasses den danske ferielov.

LO mener principielt, at retten til erstatningsferie skal gælde for alle 5 ferieuger. Arbejdsdirektivet er et minimumsdirektiv. På det danske arbejdsmarked har vi valgt en lovsikret ret til 5 ugers ferie, tilpasset det danske arbejdsmarked, hvor hele ferien har et rekreativt sigte.

LO foreslår, at en eventuel karensperiode i stedet bør lægges på den sidste af ferielovens fem uger. Herved kan lovforslagets sigte om (alene) at sikre erstatningsferie for op til fire uger opfyldes uden unødige dokumentationskrav.

LO påpeger, at hvis der indføres karensferie i én ud af ferielovens fem ugers ferie, vil ferielovens regel om udbetaling for den 5. ferieuge ikke kunne opretholdes fuldt ud, jf. arbejdstidsdirektivet art. 7. Det samme antages at gælde for ferielovens regler om adgang til overførsel af 5. ferieuge.

Lederne anfører, at arbejdstidsdirektivet er et minimumsdirektiv, og at der ikke er noget til hinder for, at samtlige 5 ugers ferie efter ferieloven er beskyttet, således at lønmodtageren bevarer retten til minimum 5 ugers ferie, også i tilfælde af sygdom. Det vil endvidere være nemmere administrativt at indføre ensartede regler for hele ferien.

Det er Ledernes opfattelse, at en "selvrisiko" på 5 dage, ikke umiddelbart ses at opfylde direktivets beskyttelse af minimum 4 uger i de tilfælde, hvor lønmodtageren har optjent mindre end 25 dages ferie. Hvis lønmodtageren har optjent mellem 20 og 25 dage, bør selvrisikoen gradueres forholdsmæssigt.

Danske Advokater anfører, at begrebet "sygedage" ikke er defineret i lovforslaget. Danske Advokater går ud fra, at det skal sidestilles med begrebet "feriedage", så sygdom lørdag og søndag ikke tælles med i optællingen af sygedage.

Kommentar:

Det fremgår af art. 7 i arbejdstidsdirektivet, at en arbejdstager er berettiget til en årlig betalt ferie af mindst 4 ugers varighed, i overensstemmelse med de kriterier for opnåelse og tildeling heraf, som er fastsat i national lovgivning og/eller praksis.

Efter ferieloven optjenes ret til betalt ferie på baggrund af ansættelsen i optjeningsåret. En lønmodtager optjener ret til 2,08 dages betalt ferie for hver måneds ansættelse i optjeningsåret. Ved ansættelse i hele optjeningsåret, optjenes ret til 25 dages betalt ferie. Princippet om den forholdsmæssige ret til erstatningsferie følger således ferielovens optjeningsprincip.

Det er overordnet regeringens opfattelse, at direktivet alene regulerer de fire ugers betalt ferie (20 feriedage), som direktivet foreskriver.

*For at inddæmme de økonomiske konsekvenser af forslaget for arbejdsgiverne, foreslås det derfor, at der ikke er ret til erstatningsferie for de 5 første sygedage under ferien i ferieåret. Hvis lønmodtageren har optjent et mindre antal feriedage end 25, har lønmodtageren ret til et forholdsmæssigt mindre antal dage med betalt ferie. Det betyder, at retten til erstatningsferie indtræder tidligere. De dage, som lønmodtageren ikke får erstatningsferie for, beregnes ved at gange antallet af optjente feriedage med 1/5. Således vil en lønmodtager, der har optjent 15 feriedage have ret til erstatningsferie efter 3 sygedage i ferieåret (15 * 1/5).*

Der er med forslaget ingen planer om at ændre på begrebet "feriedage".

DA anfører, at den gældende danske ordning, som klart fremgår af ferielovens § 13, er udtryk for en risikoafvejning mellem arbejdsgivers og lønmodtagers interesser, som indtil EU-Domstolens afgørelse af alle har været opfattet som ret og rimelig.

DA anfører, at alene sygdom, der medfører, at ferie ikke kan holdes med et rekreativt udbytte, skal give mulighed for erstatningsferie.

DA finder, at en lovændring også skal omfatte sygemeldinger afgivet før ferien, således at der gælder de samme regler for de to situationer. Dette kan ske ved en ændring af den gældende § 13, stk. 2: ” *En lønmodtager, der er syg under fastlagt ferie, har mod lægelig dokumentation ret til erstatningsferie efter 5 dages sygdom under ferie i ferieåret. En lønmodtager osv....*”

DA bemærker, at man er helt enig med regeringen i dens juridiske vurdering af, at EU-retten kun omfatter 4 ugers årlig ferie, og at lovændringen klart fastsætter, at ferielovens krav om erstatningsferie kun vedrører de 4 uger efter arbejdstidsdirektivet, og at den gældende retstilstand er videreført for så vidt angår ferie m.v., der ligger ud over 4 uger.

FA bemærker, at lovudkastet alene omhandler feriedage optjent efter ferieloven, og at forslaget om erstatningsferie ikke har retsvirkninger i tilfælde af sygdom i forbindelse med afholdelse af feriedage aftalt i kollektive overenskomster.

KA anfører, at forslaget ikke tager stilling til, hvornår dokumentationspligten indtræder. KA foreslår, at lønmodtageren alene kan få erstatningsferie for de dage, som går fra datoen for udarbejdelsen af lægeerklæringen og frem til enten det tidspunkt, som lægeerklæringen dækker, eller frem til det tidspunkt hvor lønmodtageren bliver rask.

KA foreslår, at også lønmodtagere, som bliver syge inden ferie påbegyndes, selv må bære risikoen for de første 5 sygedage under ferie i hvert ferieår.

KL mener, at det af hensyn til arbejdsgiverens planlægning bør være et krav om, at lønmodtageren straks efter endt sygdom giver arbejdsgiveren besked om, hvorvidt der ønskes erstatningsferie.

SALA støtter betingelsen om, at ret til erstatningsferie først opstår efter 5 sygedage i ferien, da dette mindsker arbejdsgivernes administrative besvær og udgifter i forbindelse med sygdom under ferie.

Kommentar:

Forslaget gennemføres nu for at bringe ferieloven i overensstemmelse med arbejdstidsdirektivet, som det er fortolket af EU-Domstolen.

Det er ikke regeringens hensigt, at stille lønmodtagere, der bliver syge før ferien, anderledes end efter de regler, der gælder i dag.

Feriedage ud over ferielovens 5 uger er ikke omfattet af forslaget.

Kravet om at møde op på arbejde ved raskmelding

AC finder, at det er meget u hensigtsmæssigt og kan være forbundet med betydelige omkostninger for lønmodtageren, hvis lønmodtageren skal møde på arbejde igen, når lønmodtageren bliver rask efter en sygemelding, fx hvis lønmodtageren skal afbryde en ferierejse i udlandet før tid.

AC foreslår, at udgangspunktet bliver, at det er op til lønmodtageren at afgøre, om ferien skal afbrydes ved en raskmelding efter en sygemelding under ferie. I det omfang, arbejdsgiveren kan kræve lønmodtageren tilbage på arbejde før udløbet af den planlagte ferie, skal arbejdsgiveren afholde lønmodtagerens meromkostninger forbundet hermed.

CFU kan ikke støtte forslaget om, at en medarbejder, der bliver syg under ferien skal møde på arbejde igen efter raskmelding, da forslaget virker u hensigtsmæssigt og kan betyde store omkostninger for lønmodtageren i forbindelse med fx afbrydelse af ferie, hjemtransport m.v.

CFU foreslår, at det må afgøres i samråd mellem lønmodtager og arbejdsgiver, hvorvidt arbejdet skal genoptages, dog således at arbejdsgiveren kan kræve, at arbejdet genoptages mod at dække de merudgifter, som det vil påføre lønmodtageren.

Frie Funktionærer bemærker, at det bør præciseres, at en lønmodtager, der bliver rask i ferieperioden, har ret til at fortsætte med at afholde ferien i den oprindelige aftalte ferieperiode, idet det vil have uheldige konsekvenser, hvis lønmodtageren skal møde på arbejde ved sin raskmelding. Hvis en arbejdsgiver får ret til at kræve lønmodtageren tilbage på arbejde efter raskmelding, vil den lønmodtager, der ikke møder på arbejde, fx fordi det ikke er muligt at skaffe hjemtransport, kunne blive mødt med ansættelsesretlige konsekvenser af udeblivelsen.

Frie Funktionærer har henvist til, at der bør gælde samme regel som for lønmodtagere, der er syge, når den planlagte ferie starter. Der er henvist til feriebekendtgørelsens § 12, stk. 1, hvoraf det fremgår, at en lønmodtager, der er sygemeldt, når den planlagte ferie begynder, har ret til at holde resten af ferien i forlængelse af raskmeldingen.

FTF bemærker, at lovbemærkningernes angivelse af, at lønmodtageren efter raskmelding har pligt til at møde på arbejde, er forkert og i strid med § 12 i feriebekendtgørelsen.

IDA finder, at kravet om at lønmodtageren skal møde på arbejde igen, når lønmodtageren bliver rask, er et uforståeligt og urimeligt krav, som kan betyde uforholdsmæssige store udgifter for de lønmodtagere, der opholder sig i udlandet under ferien. I stedet foreslås enten, at der indføres valgfrihed, således at lønmodtageren kan vælge mellem at genoptage sin ferie eller møde op på arbejde og senere holde erstatningsferien, eller at lønmodtageren fortsætter sin ferie efter raskmelding. Forslaget synes at være i arbejdsgiverens interesse, da ferien netop er fastsat i samarbejde med arbejdsgiveren.

LO mener, at det hverken forekommer rimeligt eller hensigtsmæssigt, at lønmodtageren ikke kan vælge at afholde resten af ferien i den planlagte ferieperiode. For arbejdsgiveren, der har påregnet, at lønmodtageren holder ferie, synes der heller ikke at være grund til sådan en hovedregel.

LO finder, at der bør gælde samme regler for afholdelse af restferien som ved sygdom opstået inden feriens begyndelse.

Lederne mener ligeledes, at ferien efter raskmelding skal kunne genoptages efter reglerne i feriebekendtgørelsens § 12.

Danske Advokater mener, at det er uklart, om lovforslagets formulering betyder, at lønmodtageren er forpligtet til at rejse hjem fra ferie i udlandet for at arbejde. Ligeledes er det uklart, om der er tale om ulovlig udeblivelse med de heraf følgende sædvanlige retsvirkninger, hvis lønmodtageren ikke kommer hjem og møder på arbejde.

Kommentar:

*Det er hensigten, at der skal gælde samme regler for afholdelse af restferie ved sygdom opstået **under** ferien som ved sygdom opstået **før** ferien. Det vil blive præciseret i bemærkningerne til lovforslaget, at principperne i feriebekendtgørelsens § 12, også skal gælde for sygdom opstået under ferien, således at lønmodtageren kan vælge at holde resten af ferien i forlængelse af sin raskmelding.*

Ret til overførsel af erstatningsferie

IDA bemærker, at Ingeniørforeningen forstår lovforslagets § 13, stk. 5, således, at retten til at overføre erstatningsferie gælder for alle lønmodtagere - også de lønmodtagere, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, der giver ret til overførsel af ferie efter ferielovens § 40, stk. 1, og således at der kan overføres mere end 5 erstatningsferiedage til det næste ferieår.

IDA anbefaler, at retten til at overføre feriedage også udvides til de øvrige typer af feriehindringer, alternativt at der indføres mulighed for lønmodtageren for at aftale ubegrænset overførsel af ferie som følge af feriehindringer. Det skal dog fortsat være muligt for lønmodtageren at vælge at få udbetalt feriepengene efter ferielovens § 38.

KTO har gjort opmærksom på, at det er udgangspunktet i ferieloven, at såfremt lønmodtageren på grund af en feriehindring ikke kan holde ferien inden ferieperiodens/ferieårets udløb, udbetales feriegodtgørelse, løn under ferie m.v. til lønmodtageren. Det fremgår imidlertid af lovforslagets § 13, stk. 5, at udgangspunktet er, at ferien, der ikke er holdt på grund af sygdom, overføres til det efterfølgende ferieår.

Det er KTO's opfattelse, at ordlyden af § 13, stk. 5, bør afspejle det ferieretlige udgangspunkt, såfremt det fortsat er gældende, men såfremt der med lovforslaget er indført nye principper mht. konsekvenserne af feriehindringer, bør det præciseres og begrundes i lovbemærkningerne.

Krifa foreslår, at en evt. manglende afholdelse af erstatningsferie i ferieåret skal behandles efter reglerne om feriehindring.

Lederne anfører, at der ikke bør være særregler for overførsel af ferie til et nyt ferieår, når sygdommen er opstået under ferien. Der skal således være ens regler for overførsel af ferie, uanset om sygdom er opstået før eller under ferien, ligesom det skal være muligt at få udbetalt sin ferie efter reglerne om feriehindring.

Danske Regioner bemærker, at muligheden for ensidigt at vælge ferien overført, er ny i forhold til den gældende ferielov og dermed også i forhold til gældende regionale ferieaftaler, hvorefter det er et aftaleanliggende mellem arbejdsgiver og den ansatte at overføre ferie. Danske Regioner anbefaler derfor princippet videreført også i forbindelse med erstatningsferie på grund af sygdom for at undgå at skabe unødigt komplicerede regler på området.

Kommentar:

Med forslaget bringes ferieloven i overensstemmelse med EU-Domstolens fortolkning af arbejdstidsdirektivets art. 7. For at sikre, at lønmodtageren i videst muligt omfang får et udbytte af erstatningsferien, der ikke kan afholdes i ferieåret på grund af sygdom, skal det være op til lønmodtageren selv, om dette formål bedst opnås ved at overføre erstatningsferien, eller få erstatningsferien udbetalt.

Lægelig dokumentation

AC finder det uforståeligt at bryde med det funktionærretlige princip om, at det er arbejdsgiveren, der skal anmode om fremskaffelse af lægelig dokumentation, samt at det i så fald er uden udgift for funktionæren. AC anfører, at det danske arbejdsmarked er kendetegnet ved et tillidsfuldt samarbejde og en betydelig loyalitet fra lønmodtagernes side, og et krav om lægelig dokumentation vil være ude af trit med det moderne arbejdsmarked og vil være den helt forkerte vej at gå.

Forslaget om at lade lønmodtageren bære udgiften til lægeerklæringer vil i øvrigt være uden betydning for det reelle sygdomsomsfang, og vil alene være begrundet i et fordelingspolitisk sigte. Udgiften samt besværet ved at fremskaffe den lægelige dokumentation i udlandet kan afholde lønmodtagerne fra at gøre krav på deres ret til erstatningsferie, hvilket kan være et problem i forhold til intentionen i arbejdstidsdirektivets artikel 7.

AC bemærker videre, at dokumentationskravet er et unødvendigt ressourcespild.

AC foreslår, at dokumentationskravet ikke skal gælde pr. automatik, men at det skal være op til arbejdsgiverne at kræve, at lønmodtageren fremlægger lægedokumentation, hvis det anses for påkrævet mod at arbejdsgiveren afholder omkostningerne forbundet hermed.

CFU kan ikke støtte forslaget om, at lønmodtageren, for at opnå sin ret til at påberåbe sig sygdom som feriehindring, pålægges skærpede dokumentationskrav ved at blive pålagt selv at afholde udgiften til en lægeerklæring. Det er CFU's opfattelse, at arbejdsgiveren må anmode om en lægeerklæring i overensstemmelse med, hvad der er gældende praksis/ret i dag. Dette forslag vil medføre et ensartet og overskueligt regelsæt uanset tidspunktet for sygdommens opståen og anmeldelse.

Frie Funktionærer foreslår, at lønmodtageren alene skal dokumentere sygdommen ved en tro og love-erklæring.

Frie Funktionærer har erfaret, at Lægeforeningen er ked af den rolle, de praktiserende læger får i forbindelse med udstedelse af erklæringen. Praktisk kan der endvidere opstå det problem, at lønmodtageren bliver syg i udlandet, hvor det eventuelt ikke er muligt at få dokumenteret sygdommen ved en lægeerklæring.

FTF er overordnet kritisk over for den forskelsbehandling, som lovforslaget indebærer i forhold til lønmodtagere, der sygemeldes uden forbindelse til ferie, og lønmodtagere, der sygemeldes under ferie. Kravet om lægelig dokumentation medfører efter FTF's opfattelse en unødvendig regelkomplicering og kan være en hindring for lønmodtagerens påberåbelse af sine rettigheder, bl.a. fordi det må forventes, at der vil være lønmodtagere, som vil afstå fra at kræve deres legale ferieret, når lønmodtageren skal betale for lægeerklæringen.

FTF ser ingen begrundelse for, at der rettes en mistro til den medarbejder, der sygemelder sig under sin ferie. Da ansættelsesforholdet i vidt omfang beror på en gensidig tillid og loyalitet, må en regel om lægeerklæring uden påkrav fra arbejdsgiveren medføre udstedelse af unødige lægeerklæringer, som arbejdsgiveren ellers ikke ville have behov for at afkræve lønmodtageren.

FTF påpeger, at den forudsatte dokumentation kan være umulig at fremskaffe i udlandet, da tærskelen for hvornår man kan arbejde formentlig er anderledes i udlandet end i Danmark.

Det er FTF's opfattelse, at de gældende regler for sygemelding må være tilstrækkeligt generalpræventive. Hvis kravet om lægeerklæring opretholdes er det FTF's opfattelse, at udgiften må pålægges arbejdsgiveren.

IDA mener, at kravet om lægelig dokumentation er uhensigtsmæssig, dels fordi de fleste arbejdsgivere ikke har brug for dokumentation for lønmodtagerens sygdom, da ansættelsesforholdet bygger på tillid, og dels fordi der vil blive udstedt et utal af lægeerklæringer, som ikke vil blive relevante, da mange lønmodtagere ikke vil have sygedage ud over 5 dage i deres ferieperioder, og reglen om erstatningsferie derved ikke kommer i anvendelse.

IDA bemærker, at da sygdom er lovligt fravær, og da forslaget om erstatningsferie blot retter op på en ulovlig retstilstand i forhold til EU-retten, er det IDA's opfattelse, at lønmodtageren ikke skal betale for lægeerklæringen.

IDA foreslår, at de nuværende regler for sygemelding fastholdes, således at arbejdsgiveren kan vælge, om han ønsker en lægeerklæring, og at han i givet fald selv skal betale for erklæringen.

KTO påpeger, at det i andre tilfælde af lønmodtagers sygdom er op til arbejdsgiveren selv at bestemme om og hvornår, der i sygdomsforløbet er behov for indhentelse af lægelig dokumentation, og at indhentelse af lægelig dokumentation i de fleste tilfælde kun sker i forbindelse med sygdom af længere varighed. Herudover er det normalt arbejdsgiveren, der afholder udgifterne til den lægelige dokumentation.

KTO foreslår, at bestemmelsen ændres, således at det bliver op til den enkelte arbejdsgiver selv at afgøre, om der skal indhentes lægelig dokumentation for at opnå ret til erstatningsferie, og at det er arbejdsgiveren, der skal betale for lægedokumentationen.

KTO peger på, at der kan opstå situationer i udlandet, hvor det ikke er muligt for lønmodtageren at fremskaffe en lægeattest efter de retningslinjer, der gælder i Danmark. KTO foreslår derfor, at det i lovbemærkningerne angives, at lønmodtageren i stedet skal fremlægge behørig dokumentation eller anden form for bevis for sygdommens beståen og varighed.

KTO mener endvidere, at der savnes eksempler i lovbemærkningerne på, hvordan lønmodtageren kan dokumentere over for en ny arbejdsgiver, at retten til erstatningsferie er indtrådt ved sygdom hos tidligere arbejdsgiver.

KTO finder, at bemærkningerne til lovforslaget som minimum bør indeholde en begrundelse dels for at indføre krav om lægelig dokumentation for at få ret til erstatningsferie, dels for at lønmodtageren skal betale for den lægelige dokumentation.

Krifa anfører, at forslaget vedrørende erstatningsferie er præget af mistillid til lønmodtageren, idet der stilles krav om dokumentation for sygdom, ligesom udgiften til dokumentation er pålagt lønmodtageren. Det er uforståeligt, hvorfor der skal være forskel på kravet til dokumentation for sygdom opstået før feriens begyndelse og under ferien.

Krifa foreslår, at hidtidig praksis på området fortsætter, således at arbejdsgiveren kan anmode om dokumentation, hvis han finder det nødvendigt, og at arbejdsgiveren under alle omstændigheder skal afholde udgifterne til den lægelige dokumentation.

Krifa påpeger, at det kan give problemer for lønmodtageren at dokumentere sygemeldingen, særligt når virksomheden har ferielukket. Endvidere er der arbejdsgivere, der ikke godtager sygemeldinger på sms eller mails. Krifa foreslår derfor, at en sygemelding under ferie skal godkendes, såfremt den er sket pr. sms eller mail.

Krifa påpeger endvidere, at det kan være vanskeligt for lønmodtageren at fremskaffe en lægeerklæring, fx i ferietiden og lægen ikke mener, at der er tale om akut sygdom, eller når lønmodtageren er på ferie et andet sted i landet eller i udlandet. Der bør tages stilling til, om man vil anerkende en lægeerklæring på et andet sprog, og at en evt. oversættelse bør betales af arbejdsgiveren.

Endelig påpeger Krifa, at kravet om dokumentation stiller store krav til den lønmodtager, der skifter arbejdsgiver i ferieåret.

LO finder, at der ikke er nogen begrundelse for en skærpet eller anderledes dokumentationsregel for sygdom opstået efter feriens begyndelse end for sygdom i øvrigt. LO mener, at der bør gælde samme regler for lønmodtagerens sygemelding, uanset om sygdommen opstår før eller under for ferien, altså at arbejdsgiveren, hvis denne finder det fornødent, kan afkræve lønmodtageren dokumentation for sygdom efter de sædvanligt for ansættelsesforholdet gældende regler.

LO finder endvidere, at hvis arbejdsgiveren ønsker sygdommen dokumenteret ved lægeerklæring, bør udgiften hertil afholdes af arbejdsgiveren, således som det i øvrigt gælder ved sygemeldinger. Herved opnås et ensartet og overskueligt regelsæt for anmeldelse og dokumentation, uanset tidspunktet for sygdommens opståen.

Endelig bemærker LO, at lønmodtageren ofte vil kunne stå i den helt uhenigtsmæssige situation, at vedkommende skal vælge at fremskaffe og betale for en lægeerklæring for at forhåndssikre sig til en eventuel senere sygdom under ferie, samt at lønmodtagerens karensferie kan være afholdt hos en arbejdsgiver, der har afstået fra at kræve lægeerklæring. Efter LO's opfattelse må dette i øvrigt forudsætte, at den tidligere arbejdsgiver får en forpligtelse til at registrere og i givet fald afgive erklæring om, at medarbejdere har afgivet sygemelding under afholdt ferie.

Lederne giver udtryk for, at de ikke kan bifalde det skærpede dokumentationskrav for sygdom, der opstår under ferien, ligesom de heller ikke kan bifalde, at lønmodtageren skal betale for dokumentationen.

Lederne anbefaler, at dokumentation for sygdom følger de eksisterende regler for sygdom opstået inden ferien, hvor arbejdsgiveren har mulighed for at bede om en tro - og love erklæring eller for egen regning bede om en lægelig udtalelse. To forskellige regelsæt vil medføre øget administration og samtidig større usikkerhed om, hvilke regler der gælder i den enkelte situation.

DA finder, at kravet om obligatorisk lægeerklæring er nødvendig for at hindre misbrug af sygemeldinger under ferien, og at alene et krav om tro- og loveerklæring vil være utilstrækkelig til at hindre misbrug af muligheden for at melde sig syg under sin ferie.

DA anfører, at det af bemærkningerne klarere skal fremgå, at kravet om lægeerklæring m.v. også gælder for de fem første feriedage, som der ikke opnås erstatningsferie for.

DA anfører, at det også af lovforslaget skal fremgå, at lønmodtageren, i det omfang lønmodtageren pga. sygemeldingen afbryder ferien, er undergivet sygereglerne, herunder begrænsningerne for ophold i udlandet.

DA foreslår, at der udfærdiges en standardblanket til støtte for lægerne i Danmark og lønmodtagerne.

Danske Regioner ser positivt på, at det er lønmodtagerne, der skal dokumentere rettigheden til erstatningsferie.

FA bemærker, at en repræsentant for Lægeforeningen ved offentliggørelsen af lovforslaget udtalte, at Lægeforeningen anser det for et problem, at lægerne fremover skal udstede en lægeerklæring i forbindelse med sygdom i ferien.

FA foreslår, at det overvejes at kvalitetssikre lægeerklæringer, som i en række tilfælde må forventes at blive udstedt i udlandet. Det kan fx ske ved at indføre en klagemulighed ved mangler ved en lægeerklæring.

KL anfører, at lovforslaget ikke tager højde for, hvem der skal betale for oversættelse af en lægeerklæring fra udlandet. KL foreslår, at det bør være lønmodtager, der skal betale for oversættelse af en udenlandsk lægeerklæring, som følge af at det er lønmodtager, der skal dokumentere sin sygdom.

KL foreslår en præcisering af, at lønmodtageren skal dokumentere sin sygdom under ferie ved lægeerklæring i hver enkelt sygeperiode under ferien, og at dette også gælder for de sygedage under ferie, som lønmodtageren ikke får erstatningsferie for, fordi sygedagene hører til de 5 første sygedage under ferien.

KA foreslår, at lønmodtageren bliver forpligtet til at fremlægge enten en dansk-sproget lægeerklæring eller en udenlandsk lægeerklæring samt en oversat version heraf. Udgifterne til oversættelse afholdes af lønmodtageren.

SALA støtter reglen om betaling for lægelig dokumentation.

Danske Advokater anfører, at det bør præciseres i lovforslaget, hvornår lønmodtageren skal indhente lægelig dokumentation, da man ellers vil risikere, at en række lønmodtagere i god tro venter med at indhente lægeerklæringer til senere.

Danske Advokater mener, at det bør præciseres, om en lønmodtager, der bliver syg i udlandet, og hvor en udenlandsk læge ikke vil udstede en lægeerklæring, mister sin ret til erstatningsferie, eller om lønmodtageren kan gå til en dansk læge efter hjemkomsten, hvis lønmodtageren er blevet rask igen.

Lægeforeningen foreslår, at ordene ”lægelig dokumentation” i lovtæksten ændres til ”dokumentation”, og at arbejdsgiverens dokumentationsbehov – som i andre situationer med sygefravær – baseres på tro- og loveerklæringer, således at den ansatte med sin underskrift bekræfter sin sygdom overfor arbejdsgiver.

Lægeforeningen finder, at spørgsmålet om en erstatningsferie er en sag mellem arbejdsgiver og den ansatte. Dette er også i overensstemmelse med indførelsen af

mulighedserklæringen i sygedagpengelovens § 36. Hensigten med mulighedserklæringen var at afskaffe lægeattester som et kontrolinstrument, og at lægens rolle skal være sundhedsvejledning via dialog med lønmodtager og arbejdsgiver.

Lægeforeningen forudsætter, at et lovkrav om lægelig dokumentation vil medføre en række henvendelser til de praktiserende læger alene som følge af dokumentationskravet. Dette vil medføre en række unødige konsultationer med øgede udgifter for regionerne til følge.

Kommentar:

Forslaget bringer den danske ferielov i overensstemmelse med EU-Domstolens fortolkning af arbejdstidsdirektivets art. 7, så en lønmodtager får ret til erstatningsferie for sygdom opstået under ferien.

Lønmodtageren skal betale og fremvise den lægelige dokumentation fra 1. sygedag. Det vil også gælde for den lønmodtager, der i egen interesse vil sikre sin ret til erstatningsferie på et senere tidspunkt. Kravet om en lægelig dokumentation skal sikre, at der foreligger en faglig vurdering af en vis tyngde, som grundlag for retten til erstatningsferie.

Det skal bemærkes, at arbejdsgiveren altid efter ferieloven kan stille lønmodtageren bedre. Arbejdsgiveren behøver derfor ikke at stille krav om lægelig dokumentation, hvis arbejdsgiveren ikke mener, at det er nødvendigt.

Øgede administrative byrder og merudgifter

LO bemærker, at regeringens skøn over meromkostninger til de offentlige og private arbejdsgivere ved indførelse af erstatningsferie for sygdom under ferie, ifølge regeringen selv er ”skønnet med betydelig usikkerhed”. Det er LO's opfattelse, at det skønnede omkostningsniveau er udtryk for ”worst-case” og ikke afspejler realiteten.

DA skal beklage, at forslaget indebærer en betydelig udgift for de private arbejdsgivere. Den beregnede udgift på ca. 150 mio. kr. årligt er således behæftet med betydelig usikkerhed og er under forudsætning af, at hele lovforslaget om ret til erstatningsferie gennemføres.

Danske Regioner bemærker, at den foreslåede ændring af ferieloven vedr. ret til erstatningsferie efter 5. sygedag, vil påføre regionerne væsentlige merudgifter på 16 mio. kr. om året, og Danske Regioner forbeholder sig ret til kompensation i henhold til DUT. Dertil kommer øgede administrative konsekvenser som følge af, at arbejdsgiverne fremover skal kontrollere lægeerklæringer og lønmodtagernes beregninger af antallet af erstatningsferiedage.

FA gør opmærksom på, at lovudkastet overser de nye administrative opgaver arbejdsgiverne vil få ved at skulle modtage, håndtere og reagere på syge- og raskmeldinger afgivet under lønmodtagerens ferie.

KL anfører, at det er uacceptabelt, at kommunerne ikke sikres finansiering til de udgifter, der følger af reglerne om erstatningsferie.

KA foreslår, at arbejdsgivernes udgifter til erstatningsferie begrænses ved at udvide adgangen til refusion i tilfælde af, at sygdommen opstår efter feriens begyndelse. Dette kendes fra arbejdsgivernes ret til refusion af sygedagpenge fra første fraværsdag ved graviditetsbetinget sygdom.

KU anfører, at forslaget om erstatningsferie vil medføre øget administration for universitetet, i form af kontrol af lægeerklæringer m.v. og i forbindelse med beregninger af antallet af erstatningsdage, som medarbejderen har krav på.

KU anfører, at forslaget om, at alle medarbejdere, der bliver syge efter feriens begyndelse, fremover har krav på erstatningsferie efter 5. sygedag, vil medføre væsentlige merudgifter for universitetet, da hovedparten af de ansatte er berettiget til løn under sygdom.

Kommentar:

Forslaget om ret til erstatningsferie for sygdom opstået under ferie gennemføres, så eventuelle merudgifter for arbejdsgiverne, herunder også for kommunale og regionale arbejdsgivere inddømmes mest muligt.

Det forudsættes, at staten, kommunerne og regionerne i kraft af deres rolle som arbejdsgivere ikke kompenseres for eventuelle merudgifter, der følger af forslaget. Disse mulige merudgifter er i øvrigt behæftet med stor usikkerhed.

Forslaget indebærer herefter, at alle arbejdsgivere – offentlige og private – berøres byrdemæssigt ens af den udvidede adgang til erstatningsferie.

3. Indberetning til indkomstregisteret

LO er meget positive over for, at der med forslaget om arbejdsgivernes forpligtelse til at indberette optjent ferie m.v. til indkomstregisteret eller adgang for FerieKonto til at hente oplysninger herom fra fx Arbejdsgivernes Centrale Ferieregister, gives mulighed for, at lønmodtagerne får et samlet overblik over optjent og tilgodehavende feriegodtgørelse.

LO lægger afgørende vægt på, at feriekortaftalen med DA respekteres, således at de lønmodtagere, der er omfattet af denne ordning, fortsat kan få udbetalt deres feriegodtgørelse ved benyttelse af almindelige feriekort. LO finder det ikke ganske klart, hvorvidt dette hensyn er imødekommet med den foreslåede § 30a og § 33, stk. 3.

DA er betænkelig ved, at der med forslagets nr. 18 om betaling for FerieKontos ydelser kan pålægges erhvervslivet yderligere omkostninger i form af en "FerieKontoafgift". DA forstår hjemlen således, at de ordninger, der bliver undtaget jf. den nye § 30 a, ikke omfattes af denne hjemmel eller denne betalingsmodel. Det er for DA en væsentlig forudsætning, også henset til de omkostninger, der er ved udvikling og drift af disse digitale systemer.

DA kan ikke støtte en så markant bødeforhøjelse, som Beskæftigelsesministeriet indstiller til Rigsadvokaten for manglende indbetaling og indberetning til FerieKonto. DA går ud fra, at der sker en indfasning af de nye indberetningspligter.

Danske Regioner ser positivt på formålet om at sikre alle lønmodtagere et samlet overblik over optjente feriedage og feriegodtgørelse samt en let adgang til at bestille feriegodtgørelse.

Danske Regioner bemærker, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte tidspunkter for ikrafttræden af reglerne om, at alle arbejdsgivere skal indberette feriegodtgørelse til indkomstregisteret. Danske Regioner henstiller til, at der gives den nødvendige tid til at omstille de eksisterende systemer.

Danske Regioner tager endvidere forbehold for de administrative omkostninger, der kan blive påført regionerne som følge af overgangen til indberetning af feriegodtgørelse til indkomstregisteret.

FA støtter formålet om sikring mod dobbeltforsørgelse og mere gennemsigtighed for lønmodtagerne i relation til optjente og uhævede feriepenge.

FA finder derimod lovudkastet mangelfuldt i beskrivelsen og analysen af de administrative og økonomiske konsekvenser for de mange virksomheder, som i dag betaler medarbejderne løn under ferie, men som også har en aftalt feriekortordning, som i princippet kun anvendes i fratrædelsessituationer.

FA anfører endvidere, at det er uklart, om det vil påvirke virksomhedernes likviditet, dvs. længden af den periode, hvor de har rådighed over feriegodtgørelsen.

FA mener, at det er uklart, om virksomhederne overhovedet vil få nogen økonomisk eller administrativ lettelse ved ændringen. FA beder derfor om, at der i det endelige lovforslag bliver redegjort nærmere for beregning og størrelse på virksomhedernes nye omkostninger til FerieKonto.

FA mener ikke, at der er dokumenteret noget behov for højere bødeniveau overfor virksomheder, der ikke hidtil har været omfattet af indberetningspligt og derfor ikke har kunnet overtræde reglerne.

KL forudsætter, at eftersom at KL også har en feriekortordning, så er de også omfattet af lovforslagets undtagelsesbestemmelser om indberetning til indkomstregisteret.

Kommentar:

Med det formål at FerieKonto kan give alle lønmodtagere et samlet overblik over optjent feriegodtgørelse og for at sikre, at arbejdsløshedskasserne og kommunerne til brug for sikring mod dobbeltforsørgelse kan indhente oplysninger om ferie fra de private feriekortordninger ét samlet sted, skal alle arbejdsgivere indberette feriegodtgørelse til indkomstregisteret, og alle lønmodtagere skal anmode FerieKonto om udbetaling af feriegodtgørelse.

Hvis tilsvarende oplysninger om feriegodtgørelse kan indberettes digitalt fra en feriekortordning til FerieKonto, kan der undtages fra kravet om, at feriegodtgørelse skal indberettes til indkomstregisteret, og at anmodning om udbetaling skal ske til FerieKonto.

For at en feriekortordning kan blive undtaget fra kravet om indberetning til indkomstregisteret, stilles krav om, at feriekortordningen digitalt kan videregive de samme oplysninger om feriegodtgørelse til FerieKonto, som FerieKonto kan få fra indkomstregisteret.

Forslaget om forhøjelse af bødeniveauet udgår af dette forslag.

4. Samtidighedsferie for særlige grupper

FA mener, at det også er vigtigt, at anden udenlandsk højt kvalificeret arbejdskraft får tilsvarende mulighed for samtidighedsferie, som personer omfattet af forskerskatteordningen.

DTU anfører, at det bør præciseres, hvilke varsler, der bliver betragtet som rimelige og rettidige, at rettidigt varslet ferie, der ikke afholdes, bortfalder, ligesom det klart bør fremgå, at der skal afholdes minimum 4 ferieuger i et ferieår

Danske Universiteter bemærker med tilfredshed, at det efter det foreslåede vil blive muligt – men ikke pligtigt – at tilbyde udenlandske forskere, som er omfattet af forskerskatteordningen, adgang til samtidighedsferie.

Aalborg Universitet pointerer, at der mangler en præcisering i bestemmelsen i forhold til, at en forsker, der ankommer til Danmark og tiltræder, normalt må vente på en § 48 skatteordning i op til tre måneder. Aalborg Universitet er som udgangspunkt indstillet på, at tilbyde samtidighedsferie-modellen, men vil tilsyneladende skulle anvende den almindelige model i perioden frem til forskerskatteordningen er godkendt, og dermed være nødsaget til at anvende begge modeller i forhold til den samme person.

Aalborg Universitet bemærker endvidere, at personkredsen for samtidighedsferie i forslaget er for snæver. Samtidighedsferie bør også omfatte andre udenlandske medarbejdere, som ikke kan komme på forskerskatteordningen, men som er ansat tidsbegrænset i henhold til Stillingsstruktur for videnskabeligt personale ved universiteterne. Fx bør udenlandske ph.d. ansatte og andre udenlandske tidsbegrænset ansatte, som ikke opfylder reglerne om ikke at have været skattepligtig til Danmark inden for de seneste 10 år forud for ansættelsen, også være omfattet.

Kommentar:

For at Danmark i højere grad kan tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft får personer omfattet af forskerskatteordningen nu mulighed for at aftale samtidighedsferie.

Anden højt kvalificeret arbejdskraft, der ikke er omfattet af forskerskatteordningen, kan efter en konkret vurdering omfattes af reglerne om samtidighedsferie.

5. Satsundersøgelse

FTF bemærker, at i forhold til statskassens fortsatte øgede hævnning af afkast og uhævede midler fra FerieKonto, at midler, der oprindeligt hidrører fra lønmodtagere, også bør komme disse til gode på en mere målrettet måde, end blot ved nedbringelse af det samlede skattetryk.

LO kan ikke støtte forslaget om fastsættelse af en fast procentdel. Det bør fastholdes, at statens andel afspejler statens udgifter til feriedagpenge og lignende.

LO finder, at det nuværende kompensationsprincip for statens andel skal fastholdes, ikke mindst set i lyset af forslagets øvrige bestemmelser, herunder samkøring af registre, der må antages i højere grad at modvirke dobbeltforsørgelse.

AFF henleder opmærksomheden på, at det grundlæggende princip om, at staten kompenseres for udgifter til feriedagpenge og lignende, forlades. I stedet indføres en administrativ fastsat fordelingsprocent, der helt ser bort fra, at man med denne lovændring indfører et system, der tilgodeser kommuners og a-kassers mulighed for på forhånd at kontrollere, om der er optjent feriepenge for en konkret lønmodtager, og derved undgår dobbelt udbetaling.

Parasollen er ikke enig i det beregningsgrundlag, der ligger til grund for en procentsats på 50 pct. Parasollen ønsker, at der ved en gennemsnitsberegning tages udgangspunkt i de sidste 5 regnskabsår (2007-2011).

Parasollen mener, at den faste procentsats der tilfalder staten bør være 36 pct., men maksimalt 40 pct., set i forhold til, at gennemsnittet over de sidste 5 år har været 35,6 pct.

Kommentar:

Som led i en administrativ forenkling erstattes den 3-årige satsundersøgelse af en fast procentsats. Procentsatsen er fastsat ud fra et gennemsnit, som er baseret på de seneste beregninger af andelen af de uhævede feriepenge, som siden 1995 er tilfaldet statskassen. Gennemsnittet er på 48 pct., som forhøjes til 50 pct.

6. FerieKontos renteafkast

CFU bemærker, at det er deres opfattelse, at en del af renteafkastet fra FerieKonto ikke bør inddrages, men at beløbet i stedet skal tilfalde aktiviteter, der tilgodeser lønmodtagerne.

LO udtaler i lighed med i 2004 og i 2008, at LO tager stærkt afstand fra forslaget, idet det fortsat er LO's opfattelse, at forrentningen af lønmodtagerens feriepenge ikke bør inddrages som en ekstra skatteopkrævning.

AFF bemærker, at renteafkastet fra FerieKonto oprindeligt tilfaldt Arbejdsmarkedets Feriefond og fortsat er indskrevet som en indtægtskilde i fondens vedtægter, der er fastsat af beskæftigelsesministeren.

AFF bemærker endvidere, at der er lagt op til, at fonden slet ikke skal have del i renteafkastet fra FerieKonto. Bag det foreslåede beløb på 100 mio. kr. gemmer sig det faktum, at det – med det nuværende renteniveau – ikke forekommer sandsynligt, at renteindtægten vil overstige 100 mio. kr.

Kommentar:

På grund af ændringer i renteniveauet reduceres statens nuværende andel af FerieKontos renteafkast, efter at udgifterne til administrationen af FerieKonto er betalt, fra 200 mio. kr. til 100 mio. kr.

7. Lønmodtagerbegrebet

FTF synes, at den foreslåede præcisering af ferielovens dækningsområde (undtagelse af personer med afgørende indflydelse på virksomheden) synes unødvendig og vil hverken for læg- eller fagmand indebære større gennemskuelighed af reglerne. Derudover synes den foreslåede regel at opsætte en ny sontring og en unødvendig indsnævring af lønmodtagerbegrebet.

Bestemmelsen burde efter FTF's opfattelse derfor i stedet lyde: ”*et tjenesteforhold antages ikke at foreligge, hvis lønmodtageren har afgørende indflydelse på den virksomhed hvori vedkommende arbejder.*”

Danske Advokater mener, at forslaget vil objektivere ferielovens skønsmæssige lønmodtagerbegreb, og at det er betænkeligt, at det overlades til ministeren ved bekendtgørelse at definere lønmodtagerbegrebet.

Danske Advokater er af den opfattelse, at en sådan regulering vil få en afsmittende virkning på anden ansættelsesretlig lovgivning. Samlet set anbefaler Danske Advokater at forslaget § 1, nr. 1 udgår af udkastet til lovforslag.

LG bemærker, at enhver tydeliggørelse af lønmodtagerbegrebet vil indebære en letelse i LG's administration.

Kommentar:

For at skabe gennemsigtighed og dermed større retssikkerhed for borgerne samt en bedre udnyttelse af det offentlige ressourcer, skabes der en klar hjemmel, der fastslår, at en person, der har afgørende indflydelse på den virksomhed, pågældende er ansat i, hvis den pågældende eller dennes ægtefælle er indehavere af selskabskapital eller har anden bestemmende indflydelse i selskabet, ikke er omfattet af ferielovens lønmodtagerbegreb.

Det er ikke hensigten, at forslaget skal have afsmittende virkning på anden ansættelsesretlig lovgivning, og forslaget ændrer ikke på, at der altid vil skulle foretages en konkret vurdering.

Bilag 1

Ekstern høring – høringsliste

Akademikernes Centralorganisation (AC)
AK-Samvirke
Arbejdsløshedskassen for Selvstændige Erhvervsdrivende (ASE)
Arbejdsmarkedets Feriefond (AFF)
Beskæftigelsesrådets Ydelsesudvalg
Business Danmark
Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU)
Dansk Arbejdsgiverforening (DA)
Danske Regioner
Danske Universiteter
FerieKonto
Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA)
Frie Funktionærer
Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF)
Ingeniørforeningen (IDA)
Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte (KTO)
Kommunernes Landsforening (KL)
Kooperationen
Kristelig Arbejdsgiverforening (KA)
Kristelig Fagforening (KRIFA)
Landsorganisationen i Danmark (LO)
Ledernes Hovedorganisation (Lederne)
Lægeforeningen
Lønmodtagernes Garantifond (LG)
Parasollen
Producentforeningen
Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger (SALA)